

[Energiministeren]

Raffinering af den statslige andel af dansk-produceret Nordsøolie – det er et andet argument, der føres ind i diskussionen her – må man forvente i en længere periode kan ske til konkurrencedygtige priser. Hvordan situationen på længere sigt vil udvikle sig, er vanskeligt at forudse, men det kan naturligvis ikke afvises, at det ville være det gunstigste for Danmark, om alle tre raffinaderier bevares. Hvis det derfor er sådan, at raffinaderiet, som man af og til hører tanker om det, kan afhændes til anden side med fortsat drift for øje, vil det ikke alene være godt for beskæftigelsen og for egnen, men det vil også i andre sammenhænge være en fordel for landet.

Som jeg startede med at sige, er det ikke regeringens holdning at fremme statslig drift af virksomheder, hvor der ikke er gode grunde til det. Regeringen finder, at der ikke er særlig gode grunde til, at staten skulle overtage og drive Gulfraffinaderiet. Jeg skal derfor på regeringens vegne afvise det fremsatte forslag.

Søren Hansen (S):

Socialdemokratiets energipolitik har som et af sine allervæsentligste formål haft at øge vores uafhængighed af udlandet. Det gælder både de olieproducerende lande og olieselskaberne.

Det er utåleligt, at dele, oven i købet væsentlige dele, af vores energisituation her i landet afgøres i direktionskontorer rundt omkring i udlandet. I dette tilfælde ser det ud, som om det bliver et olie hovedkvarter i Pittsburgh, der skal afgøre ikke bare energisituationen her, men også en væsentlig del af vores beskæftigelsessituation, i hvert fald for så vidt angår det lokale område.

Vi mener, at der bør gøres endnu et forsøg og denne gang et helhjertet forsøg på at få undersøgt, hvilke muligheder der måtte være for at få raffinaderiet til at fortsætte. Vi forestiller os eller kan se muligheder for et samvirke mellem staten og olieselskaberne, nogenlunde efter den model, som blev anvendt i forbindelse med Saudiaftalen. Allerede i socialdemokratiets arbejdsprogram fra 1980 taler vi om behovet for at få en koncessionsordning gennemført på dette område. Energiområdet og olieområdet er for vigtigt til, at vi kan overlade det til olieselskaberne.

Det er klart, at hvis raffinaderiet skal fortsætte, så må der være tale om en vis sandsynlighed for en rimelig drift. I denne sammenhæng gælder imidlertid ikke alene en vurdering af de nuværende forhold. Vi har set, hvordan tingene kan udvikle sig i både positiv og negativ retning. De seneste oplysninger fra Nordsøen tyder på større forsyningsmængder, end vi har kunnet forudse. Altså må vi være i stand til med beslutninger her ikke bare at klare den øjeblikkelige situation, men også den på noget længere sigt, hvor vi kan forudse muligheden for et større behov for raffinaderikapacitet end det, vi umiddelbart har haft i tankerne.

En lukning af raffinaderiet på Stignæs vil, alt andet lige, øge vores afhængighed, og det var altså den modsatte vej, vi skulle. Der vil det skabe negative virkninger for beskæftigelsen, og det vil øge presset på valutakassen. Alle tre dele er, hvad vi bør undgå. Derfor er det beklageligt, at regeringen har haft så travlt med at konstatere, at forhandlingerne med de danske olieselskaber var afsluttet, og at der ikke kunne komme mere ud af dem. Da det nu er sket, vil vi gerne opfordre regeringen til at genoptage disse forhandlinger helhjertet i et forsøg på at få en aftale med olieselskaberne om at få raffineret så mange af deres produkter på dansk grund, herunder på Stignæs, som overhovedet muligt. Vi føler os langt fra sikre på, at disse forhandlinger er tilendebragt, og at der ikke i det mindste kan komme mere ud af dem. Sådan må vi også læse DOFAS' redegørelse. Det er en redegørelse på basis af den situation, man kendte på det tidspunkt, da den blev givet, altså ikke en redegørelse på basis af et mere positivt forhandlingsresultat end det, der var tale om på det tidspunkt.

Vi har nu hørt ministerens bemærkninger om og også fået hans accept af, at det er et raffinaderi af høj standard. Både selve raffinaderiets standard og havnefaciliteterne taler til fordel for, at man skal prøve at fortsætte. Vi vil være i den situation, hvis raffinaderiet lukkes, at vi kun vil kunne raffinere halvdel af vores olie, resten skal vi købe os til i udlandet.

Vi går altså positivt ind i udvalgsarbejdet, dels fordi vi gerne vil øge uafhængigheden af udlandet, dels fordi vi gerne vil bevare, hvis det overhovedet er muligt, arbejdspladser i et område af landet, som i forvejen er hårdt